

Да међу нашим политичарима има много необразованих, непристојних и самољубивих већ је општепозната чињеница у нашем друштвеном животу. Али увек нас изнова може изненадити њихова бескрупулозност, игноранција и бахатост. Новопечени колумниста *Данаса*

Зоран Живковић, који се представља као некадашњи политичар који је жртвовао своју успешну пословну каријеру да би се борио за успостављање демократије у Србији, у тексту "Тежина клевете" само је показао своју праву природу – бахатост, примитивизам и велико незнање. Једном политичар – увек политичар.

Ма колико безуспешно желео да се извуче из каљуге наше политике, он је остао њен заточеник. Иако каже да не жели да полемише са Загорком Голубовић (што би за ниво његовог теоријског знања и образовања била свакако немогућа мисија), он се упустио у безобзиран обрачун са угледном професорком Београдског универзитета, социологом и оснивачем наше антропологије, доследним и истрајним борцем за остварење идеала и идеја социјалне правде, демократије и поштовања људских права. За њега се тзв. полемика састоји у изрицању низа идеолошких и политикантских дисквалификација што јасно говори о његовој безобзирности, незнању и бахатости.

Тако је по његовом мишљењу професорка Загорка Голубовић-осведочена заступница болшевизма која је прећутала крваве деведесете у кабинету Милошевићевог Универзитета. Изрећи овакву дисквалификацију и ординарну лаж само је очигледни израз идеолошког слепила и примитивне безобзирности, јер је управо професорка Загорка Голубовић била један од најистакнутијих и најдоследнијих бораца против режима Слободана Милошевића. О томе сведоче њени многобројни текстови и јавни наступи, али очигледно је да Зоран Живковић нема елементарно познавање научног и активистичког опуса Загорке Голубовић. Он се само уклапа у осведочени манир наших политичара да ништа не читају, али су зато спремни да увек о свему пресуђују.

Професорка Загорка Голубовић је већ од почетка наше несрећне транзиције указивала на погубне и разорне последице неолибералне идеологије, чији је сада закаснили заступник Зоран Живковић, залажући се за реafirмацију принципа социјалне правде и очување достигнутог нивоа радничких права и принципа солидарности. Али то за овог браниоца капитализма, који по његовим речима није савршен, представља жалопојку над упокојеним бољшевичким и самоуправним социјализмом шарених лажа. Да је икада и провирио у неки од многобројних теоријских радова угледне професорке Загорке Голубовић, Зоран Живковић је могао да се увери да се у њеним текстовима непрестано образлаже и аргументује могућност стварања алтернативе постојећем корпоративном капитализму који је створио социјалну неједнакост незабележену у људској историји. И у свом дугогодишњем теоријском деловању професорка Загорка Голубовић је била један од најрадикалнијих и најхрабријих критичара наше варијанте реалног социјализма. Зато се ту не ради о заступању утопијског социјализма, већ о истрајном настојању да се кроз мукотрпни научни рад осмишљавају могуће социјалне и политичке алтернативе владавини немилосрдног предаторског капитализма.

Није у питању оживљавање совјетског или југословенског модела социјализма, како то тврди Зоран Живковић, јер је управо професорка Загорка Голубовић написала већ класична теоријска дела која су се бавила критиком овог система, о чему Зоран Живковић по свему судећи не зна ништа. Али зато он у добро познатом политикантском маниру настоји да професорку Загорку Голубовић сврста у јалове критизере који су посвећени специфичној некрофилији.

Овај надобудни приватни предузетник, на привременом раду у политици, само је очито пример до које мере је у нашој политици доминантан антиинтелектуализам и презир према сваком мишљењу које у себи носи критички и прометејски потенцијал. Сама чињеница да је човек оваквог профила дошао у прилику да буде премијер Србије говори довољно о дубини нашег пропадања и незнања. Не знам да ли је за то сасвим касно, али Зоран Живковић би могао за промену да покуша да прочита не само књиге професорке Загорке Голубовић, већ и да се домогне радова знаменитих социолога и економиста, вероватно му неће много помоћи у вођењу његовог приватног бизниса, али га могу подучити пристојности, одмерености и поштовању научног дела не само професорке Загорке Голубовић.

Такође је недопустиво да наша интелектуална и научна јавност не реагује на овако груб и примитиван напад на изузетног интелектуалца и борца за дигнитет научне мисли. Могу само да се питам ко је следећи на реду, јер овај поход безначајности, политикантства и примитивизма све више добија своје место на нашој политичкој сцени и у целом друштву.